

การสร้างอุตสาหกรรมในภูมิภาค

เหตุผลที่จำเป็นจะต้องมีสปิริตของผู้ประกอบกิจการและการจัดหาเงินทุน

ในคอร์สนี้ ในบรรดาการแบ่งออกเป็นประเภทของการทำให้ภูมิภาคมีชีวิตชีวาตามภาพที่ 1 นั้น จะขอยกประเภทที่ 1 คือ ประเภทการส่งเสริมพัฒนาอุตสาหกรรมในภูมิภาค มากล่าวเป็นหลัก และจะขออธิบายให้เห็นอย่างชัดเจนถึงเบื้องหลังความเป็นมาของการเริ่มต้นประเภทที่ 1 นี้ และลักษณะพิเศษเฉพาะที่ประกอบกันขึ้นมา

1. เศรษฐกิจเปลี่ยนไปเน้นที่อุตสาหกรรมการให้บริการ

โครงสร้างอุตสาหกรรมของภูมิภาค จะเข้าใจได้ดีเมื่อดูจากอัตราส่วนประกอบแยกตามอุตสาหกรรมของประชากรทำงานว่าพลเมืองประจำท้องถิ่นทำงานแบบไหน

ก่อนอื่น ลองมาดูการเปลี่ยนแปลงทั้งประเทศก่อน (แบ่งตามช่วงเวลา) ทั่วประเทศญี่ปุ่น (แต่ไม่รวมก่อนปี 1972 ที่โอะกินาวาอยู่ภายใต้การปกครองของอเมริกา) ก่อนสงครามโลกครั้งที่ 2 (ก่อนปี 1940) มีผู้รับช่วงสืบทอดต่อกิจการด้านการเกษตร ไร่ ไร่ และประมง มากกว่า 50% ซึ่งมีเหมือนกันทั้งในเกาะใหญ่ญี่ปุ่น และโอะกินาวา

< เกาะใหญ่ญี่ปุ่น >

หลังจากสงครามโลก เกาะใหญ่ญี่ปุ่น ช่วงกลางทศวรรษ 1950 จนถึงช่วงทศวรรษ 1960 การเน้นหนักในอุตสาหกรรมขั้นที่ 1 ลดลงอย่างรวดเร็ว เปลี่ยนไปเน้นอุตสาหกรรมการผลิตที่มีการเติบโตอย่างเด่นชัดมาก ในช่วงทศวรรษ 1970 อุตสาหกรรมขั้นที่ 1 มีประชากรทำงาน 19.3% อุตสาหกรรมขั้นที่ 2 มี 34.1% รวมกันแล้วเป็น 53.4% ในช่วงสมัยนั้น มีการเปลี่ยนแปลงจากสังคมเกษตรกรรมไปเป็นสังคมอุตสาหกรรมโรงงาน

< โอะกินาวา >

โอะกินาวาแตกต่างจากเกาะใหญ่ญี่ปุ่นนิดหน่อย คือ มีการเน้นหนักมากที่การสร้างฐานทัพทหารอเมริกัน (และบริการที่เกี่ยวข้องกับฐานทัพ) มีประชากรทำงานในอุตสาหกรรมขั้นที่ 2 คิดเป็น 21.1% ในจำนวนนี้ คิดเป็นงานก่อสร้างมีมากถึง 12.5% งานสาขาการผลิตมีเพียงแค่ 8.6%

ส่วนโครงสร้างประชากรทำงานในอุตสาหกรรมขั้นที่ 3 ที่โอะกินาวา คิดเป็น 62.2% ที่เกาะใหญ่ญี่ปุ่น คิดเป็น 46.6% เมื่อเปรียบเทียบกันแล้ว มีสัดส่วนแตกต่างกันค่อนข้างมาก

< การเปลี่ยนแปลงของอุตสาหกรรม กับ โอกาสของโอะกินาวา >

พอเข้าช่วงสมัยทศวรรษ 1980 อุตสาหกรรมขั้นที่ 3 ที่นอกเหนือไปจากคนผลิตทำของ มีการเติบโตเพิ่มขึ้นเร็วมาก อัตราส่วนประชากรที่ทำงานอยู่ในอุตสาหกรรมขั้นที่ 3 ในสมัยทศวรรษ 1990 คิดเป็น 59.3% นำหน้าเป็นอันดับหนึ่ง ที่เรียกกันว่า ได้เข้าสู่สังคมอุตสาหกรรมบริการ และสังคมข้อมูลข่าวสาร

ยิ่งกว่านี้ ในสาขาการผลิต อุตสาหกรรมแบบประเภทหนัก หนา ยาว และใหญ่ (อุตสาหกรรมหนัก) ที่เป็นตัวนำความเจริญสูงสุดของเกาะใหญ่ญี่ปุ่นในอดีต มีสัดส่วนลดลงทีละนิด ตรงกันข้าม มีการเปลี่ยนไปเน้นหนักที่อุตสาหกรรมแบบประเภทเบา บาง สั้น และเล็ก หรือพูดอีกอย่างก็คือ การทำให้เป็นอุตสาหกรรมแบบซอฟต์แวร์ และการทำให้เป็นอุตสาหกรรมการให้บริการ ตัวอย่างเช่น เร็ว ๆ นี้ บริษัทที่จัดอยู่ในกลุ่มอุตสาหกรรมแบบประเภทหนัก หนา ยาว และใหญ่ เช่น เหล็กกล้า และต่อเรือ

ได้รวมตัวกันตัดสินใจเข้าร่วมวงในอุตสาหกรรมแบบรวบรวมลูกค้า อย่างเดียวกับสวนสนุกดิสนีย์แลนด์
นี้แสดงให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงของโครงสร้างอุตสาหกรรม

การเปลี่ยนแปลงแบบนี้ ทำให้ตัวนำหรือตัวริเริ่มเศรษฐกิจกำลังเปลี่ยนไป จากด้านที่คอยจัดหาให้
ไปเป็นด้านที่แสดงความต้องการ จากตลาดผู้ขายไปเป็นตลาดผู้ซื้อ นี่เป็นสิ่งปรากฏการณ์ของการ
เปลี่ยนจากสังคมยากจนไปเป็นสังคมมั่งคั่งร่ำรวย ท่ามกลางสถานการณ์แบบนี้ จึงเป็นไปได้ที่จะเกิด
อุตสาหกรรมช่องว่าง (Niche Market) และโอกาสก็ได้มาเยือนแล้วที่โอะกินาวา

เป็นที่คิดกันว่า แนวโน้มและปรากฏการณ์แบบนี้จะเกิดขึ้นในแต่ละประเทศของเอเชียตะวันออกเฉียง
เฉียงใต้ไม่ว่าจะช้าหรือเร็วก็ตาม

2 . การทำให้เศรษฐกิจแพร่หลายไปทั่วโลก

อิทธิพลใหญ่อีกอย่างหนึ่งที่ส่งผลกระทบต่ออุตสาหกรรมภูมิภาค คือ การทำให้เศรษฐกิจแพร่
หลายไปทั่วโลก

จากจุดเปลี่ยนที่เกิดขึ้นในเรื่องของการเปิดเสรีทางการค้าและการแลกเปลี่ยนเงินตราในปี 1960
การนำเข้าสู่ระบบตลาดแปรผันตามค่าเงินต่างประเทศในปี 1971 และการตกลงร่วมกันของรต.คลัง
5 ประเทศที่จะเข้าแทรกแซงปรับค่าเงินดอลลาร์ต่ออเมริกาให้ต่ำลง ที่โรงแรมพลาซ่า กรุงนิวยอร์กในปี
1985 นั้น ทำให้เศรษฐกิจของญี่ปุ่นถูกนำเข้าไปรวมลึกลงอยู่ในเศรษฐกิจโลก และในเวลาเดียวกัน
ตอนนี้ เศรษฐกิจญี่ปุ่นถือสัดส่วนอยู่ 20% ของ GNP ของโลก มีอิทธิพลมากต่อเศรษฐกิจโลก
พูดอีกอย่างก็คือ มาตรฐานรายได้ของคนญี่ปุ่นก้าวขึ้นเป็นอันดับหนึ่งของโลก และมีผลต่อตลาดโลก
การนำเข้าวัตถุดิบ, อะไหล่ชิ้นส่วน และสินค้า การลงทุนโดยตรงในต่างประเทศ และการย้ายฐานการผลิต
ผลิตไปที่ต่างประเทศ ต่างก็ดำเนินไปอย่างรวดเร็วมาก

การทำให้เศรษฐกิจแพร่หลายไปทั่วโลกแบบนี้ ส่งผลกระทบใหญ่หลวงต่อความเป็นไปของการ
ส่งเสริมพัฒนาอุตสาหกรรมในภูมิภาคทั้งทางตรงและทางอ้อม พูดอีกอย่างก็คือ ในการทำผลิต (ของ)
แบบปิด (ประเทศเดียว) ที่เป็นมาจนถึงบัดนี้ถึงขีดจำกัดแล้ว

ต่อจากนี้ไป การสร้างขึ้นมาใหม่ของอุตสาหกรรมที่มีลักษณะแบบยอดเยี่ยมดีเลิศในต่างประเทศ
เป็นสิ่งที่จำเป็นตามมา ท่ามกลางสถานการณ์แบบนี้ นับว่าเป็นโอกาสดีสำหรับโอะกินาวาที่ตั้งอยู่ตรง
เขตพรมแดนของประเทศ

3 . การพิจารณาบทบทวนใหม่เกี่ยวกับทรัพยากรภูมิภาค

ภายใต้ยุคสมัยแห่งโลกาภิวัตน์ เศรษฐกิจได้เปิดเสรีทั้งในประเทศและต่างประเทศ การแข่งขันใน
ระหว่างแหล่งผลิต (ภูมิภาค) ด้วยกันรุนแรงขึ้น จากมุมมองนี้ ลองมาคิดดูเกี่ยวกับนโยบายการส่งเสริม
พัฒนาอุตสาหกรรมในภูมิภาคที่มาจากการใช้ทรัพยากรภูมิภาคให้เป็นประโยชน์

แรกเริ่มสุด การกำหนดความหมายของทรัพยากรอยู่บนแนวคิดของความสัมพันธ์ สิ่งใดสิ่งหนึ่งจะ
เป็นทรัพยากรหรือไม่อย่างไรนั้น จะกำหนดจากการตื่นตัวเข้าหาของมนุษย์ สิ่งที่ไม่มีความเกี่ยวข้องกับ
มนุษย์จะเป็นเพียงแคสิ่งของของธรรมชาติเท่านั้น (ตัวอย่างเช่น ถ้าไม่มีความเกี่ยวข้องกับมนุษย์ ไม่มี
การนำเทคโนโลยีมาใช้ ถ่านหินและน้ำมันจะเป็นเพียงแคหินที่เผาได้ น้ำที่เผาได้ เท่านั้น)

เวลาที่สิ่งของของธรรมชาตินี้จะสร้างให้เกิดลักษณะความเป็นประโยชน์อะไรสักอย่างสำหรับ
มนุษย์ธรรมชาติจะกลายเป็นทรัพยากรเอง เป็นความสัมพันธ์ในความหมายแบบนี้

และในตรงนี้ เวลาที่ทรัพยากรมีบทบาทเฉพาะในภูมิภาค จะเรียกทรัพยากรนั้นว่า "ทรัพยากร
ภูมิภาค" ไม่ใช่ทรัพยากรทั่วไป (ดูที่ ขอบเขตการทำอุตสาหกรรมของโอะกินาวา และตาราง
"ทรัพยากรการบริหารภูมิภาค" ประกอบ)

เมื่อมองทรัพยากรของภูมิภาคจากมุมมองแบบนี้แล้ว ทำให้สังเกตเห็นว่า ไม่ว่าในภูมิภาคไหนก็ตาม ต่างก็มีทรัพยากรหลาย ๆ อย่างอยู่ ที่ว่ามีการคร่ำครวญถึงความขาดแคลนในทรัพยากรภูมินา นั้น คงจะมาจากความขาดแคลนของปัญญาและความสามารถของมนุษย์ที่ไม่สามารถนำเอาทรัพยากรมาใช้ให้เกิดประโยชน์เสียมากกว่าไม่ใช้หรือ

และทรัพยากรภูมินาก็ไม่ใช่ว่าจะอยู่เป็นชั้นเดียว แต่จะไปสัมพันธ์เกี่ยวข้องซึ่งกันและกันสร้างเป็นระบบหนึ่งขึ้นมา ควรจะระวังในจุดนี้ด้วย

ตัวอย่างเช่น ป่าไม้ สัตว์และพืชป่า น้ำ และทรัพยากรใต้ดิน ได้สร้างระบบนิเวศวิทยาของธรรมชาติขึ้นมา อีกทั้งภูมิทัศน์ ฝ่ापันธุ์มนุษย์ และวัฒนธรรม ต่างก็สัมพันธ์เกี่ยวข้องกันกับทรัพยากรเหล่านี้อย่างแยกออกจากกันไม่ได้ สร้างเป็นระบบรวมทั้งหมดขึ้นมา และเพื่อเป็นการวางแผนการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง จะต้องไม่นำเอาเฉพาะสิ่งใดสิ่งหนึ่งออกมาจากระบบนี้ เป็นเรื่องปกติที่จะต้องระวังต่อเรื่องความสมดุล

4 . การหันไปมองเรื่องการตลาด

ในยุคสมัยยากจน ถ้าทำ "ของ" ได้ ก็ขายได้หมด ในยุคสมัยนั้น ไม่ต้องใส่ใจในเรื่องของการตลาดมากก็ได้

รายได้ของคนญี่ปุ่น จะให้ดูก็ได้ เดียวนี้เป็นอันดับหนึ่งของโลกแล้ว ของที่ผลิตมีล้นหลามในตลาดสร้างปัญหาความไม่ลงรอยกันทางการค้ากับต่างประเทศ เกิดปัญหาต่าง ๆ เช่น ความผิดพลาดล้มเหลวในการใช้ชีวิตที่เกิดจากการบริโภคแบบอึดอึดใจเต็มที่และการใช้จ่ายอย่างฟุ่มเฟือยภายในประเทศ และสิ่งแวดล้อมเป็นพิษที่เป็นผลตามมาจากการจัดการขยะ

จะอย่างไรก็ตาม ในยุคสมัยมั่งคั่งร่ำรวย ผู้บริโภคเป็นผู้ที่อยู่เหนือกว่า เพราะผู้บริโภคมีตัวเลือกพูดอีกอย่างก็คือ มีการเปลี่ยนจาก "ยุคสมัยถ้าทำได้ก็ขายได้" เป็น "ยุคสมัยทำของที่ขายได้" ไม่ใช่ว่า "จะทำผลผลิตอย่างไร" แต่การที่ว่า "จะขายอย่างไร" นั้นได้กลายเป็นตัวกำหนดความสำเร็จของอุตสาหกรรมไปแล้ว

เรื่องต่อมา วิธีทางความเป็นไปของการตลาดจะแตกต่างกันตามประเภทของอุตสาหกรรม แนวโน้มที่เด่นชัดในเร็ว ๆ นี้ ได้แก่ ในวงการเกษตรกรรมกล่าวว่า จำเป็นจะต้องมีวิธีการทำให้สินค้ามีความสดใหม่และความปลอดภัย และวิธีการทำให้รู้ต้นตอที่มาว่าผู้ผลิตเป็นใคร และในวงการการค้าชี้ระบุนำให้จับกลุ่มลูกค้าผู้หญิงวัยรุ่น หรือไม่ก็ใช้วิธีการที่ใส่องค์ประกอบความบันเทิงเข้าไปด้วย จะได้ผลดีกว่า ไม่ใช่ขายของเพียงอย่างเดียว แน่แน่นอนว่า นอกจากนั้นแล้ว ในเร็ว ๆ นี้ ทุกหนทุกแห่งยังได้หันมาเน้นเรื่องโนฮาวที่เกี่ยวกับการตลาดด้วยกันทั้งนั้น

ในตรงนี้ เมื่อยกตัวอย่างหัวข้อที่คิดว่าสำคัญเป็นพิเศษในการเกี่ยวข้องกับการสร้างภูมินาแล้ว จะชี้ให้เห็นดังต่อไปนี้ คือ การมีข้อมูลข่าวสารมากกว่าสิ่งอื่นใด การแสดงลักษณะพิเศษเฉพาะของภูมินาออกมาให้เห็นมากที่สุด (แบ่งแยกภูมินา) การตั้งชื่อสินค้าอย่างชาญฉลาด จะได้ผลดี (ไม่จำกัดเฉพาะสิ่งของ แต่รวมทั้งการบริการและการจัดงานต่าง ๆ ด้วย) การใส่ใจในเรื่องคุณภาพของสินค้า ภาพลักษณ์ภายนอก ลักษณะของการเล่น ลักษณะของการสร้างสรรค์ (ย่อสั้น ๆ ว่า "มองแล้วสวยดี สร้างสรรค์ให้เล่นได้") การกำหนดราคาที่เหมาะสม ไม่ใช่ว่าจะต้องเป็นราคาถูกเสมอไป

เรื่องนี้ไม่ใช่เป็นเรื่องที่ในแต่ละประเทศทางเอเชียตะวันออกเฉียงใต้จะไม่มีวันได้พบเลย ตัวอย่างเช่น การรณรงค์ส่งเสริมหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ของไทย ในขณะที่มีการทำผลผลิตสินค้าเพื่อใช้ส่งออกไปญี่ปุ่น ญี่ปุ่นก็ได้ให้ความร่วมมือ (การทำของบนพื้นฐานของการตลาดที่พุ่งเป้าหมายไปที่

ประเทศพัฒนาแล้ว) ส่งนักออกแบบจากองค์การเจโทร (JETRO) ไปที่ไทยด้วย

และในแต่ละประเทศทางเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ตลอดจนในเมืองใหญ่ ๆ ต่างก็ได้เข้าสู่ยุคสมัย
ที่ให้การตลาดมีความสำคัญมาเป็นอันดับหนึ่งแบบนี้ ณ ตอนนี้อย่างไรก็ตาม เมื่อเวลาผ่านไปอีกสักนิด แต่ละ
ประเทศจะมีแนวโน้มการบริโภคแบบนี้ สิ่งสำคัญคือ เงินหน้ามากกว่าคนอื่นหนึ่งก้าว และการพัฒนา
สินค้า

5. แสงสว่างและเงามืดที่มีต่อประเทศที่กำลังพัฒนาและการทำให้แพร่หลายไปทั่วโลก

โดยผ่านทางเหตุการณ์วิกฤตค่าเงินเอเชียตกต่ำ

การทำให้แพร่หลายไปทั่วโลก (ความเป็นโลกาภิวัตน์) ตัวนี้ ไม่ใช่เป็นสิ่งดี และก็ไม่ใช่เป็นสิ่งไม่ดี
แต่อาจจะใช่ตรงที่ว่า เป็นสิ่งที่มีพลังแอบแฝงที่สร้างให้เกิดผลดีอย่างมาก ตัวอย่างเช่น ในประเทศ
ทางเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ เริ่มจาก ญี่ปุ่น (เกาหลี, ไต้หวัน, ฮองกง, สิงคโปร์ และรวมทั้งจีน) ได้รับเอาสิ่งนี้
เข้ามาจากการตกลงร่วมกัน และส่งเสริมเดินทางไปตามจังหวะของตัวเอง ผลที่ได้ คือ การทำให้แพร่
หลายไปทั่วโลกนี้ได้ทำให้เกิดความเป็นบุญคุณอย่างใหญ่หลวง พูดอีกอย่างก็คือ ประเทศเหล่านี้
ถึงแม้จะไม่ได้ปฏิบัติตามข้อตกลงร่วมกันวอชิงตันก็ตาม แต่เพราะที่ไม่ได้ปฏิบัติตามข้อตกลงนี้แหละ
จึงเกิดสิ่งที่เรียกว่า "อัศจรรย์เอเชียตะวันออกเฉียง" (THE EAST ASIAN MIRACLE)*1

สิ่งที่เป็นตัวทำให้ประเทศที่พัฒนาแล้วหันไปช่วยเหลือประเทศที่กำลังพัฒนา สิ่งที่เป็นเกณฑ์วัด
เป็นเงื่อนไขของการสอนชี้แนะ คือ ข้อตกลงร่วมกันวอชิงตัน (Washington Consensus)*2

สิ่งที่บังคับข้อตกลงร่วมกันวอชิงตันนี้ คือ กองทุนการเงินระหว่างประเทศ หรือไอเอ็มเอฟ และสิ่งที่
สนับสนุนกองทุนนี้ก็คือ ธนาคารโลก และดับบลิวเอชไอ

ปัญหาที่ข้อตกลงวอชิงตันมีอยู่ได้ถูกนำมาเปิดเผยเป็นที่กระจ่างชัด เมื่อตอนเกิดเหตุการณ์วิกฤต
ค่าเงินเอเชียตกต่ำในปี 1997 จากตัวสาเหตุนี้ และนโยบายบีบรัดทางการเงินของไอเอ็มเอฟต่อ
เหตุการณ์วิกฤตนี้ ได้ยิ่งทำให้เหตุการณ์วิกฤตทางเศรษฐกิจของประเทศที่กำลังพัฒนา*3 เริ่มจาก
ไทย อินโดนีเซีย และเกาหลี ยิ่งเลวร้ายลงไปอีก วันที่ 2 เดือน กรกฎาคม ปี 1997 วิกฤตเศรษฐกิจ
ที่เกิดจากการตกต่ำของค่าเงินบาท ส่งผลกระทบต่อแพร่กระจายไปถึง มาเลเซีย เกาหลี ฟิลิปปินส์ และ
อินโดนีเซีย

ธนาคารลงทุนยักษ์ใหญ่มีชื่อของอเมริกาและยุโรป จึงได้รวบรวมเงินทุนจากนักลงทุนทั่วโลก
อัดฉีดเงินที่เรียกว่า "เงินร้อน" เข้าไป โดยบอกว่า "ต่อจากนี้ไป คือ ยุคของเอเชีย" แต่ทันทีที่ไปไม่ได้
ก็รีบเปลี่ยนจุดยืนทันทีเป็นว่า "นี่เป็นปัญหาโครงสร้างของเอเชีย" และดึง "เงินร้อน" กลับคืน
"ปัญหาโครงสร้างของเอเชีย" นี้ ไม่ใช่เป็นปัญหาทางโครงสร้าง สรุปลงก็คือ การที่เงินจากภายนอก
ไหลเข้าไปมากเกินไป ทำให้ค่าเงินของประเทศนั้นสูงมากจนเกินไป อำนาจแข่งขันในตลาดต่าง
ประเทศสูญเสียไปด้วย สุดท้ายก็เลยต้องประสบกับภาวะวิกฤตดังกล่าว

และในเหตุการณ์วิกฤตค่าเงินนี้ มาตรการกอบกู้ช่วยเหลือของไอเอ็มเอฟต่อประเทศที่กำลังพัฒนา
เริ่มจากไทย หรือพูดอีกอย่างก็คือ การบีบรัดของนโยบายการเงินในตอนแรก ตามด้วยการบีบรัดทาง
การเงินด้วยการขึ้นดอกเบี้ย สิ่งเหล่านี้ทำให้เศรษฐกิจทั้งหมดหดเล็กลง จากความผิดพลาดของการ
ปฏิรูปโครงสร้างนี้ ทำให้อัตราการว่างงานตกต่ำลง ที่เกาหลีคิดเป็น 4 เท่า, อินโดนีเซียคิดเป็น 10
เท่า, และค่าจีดีพี (ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ) ของปี 1998 ก็ตกต่ำลงไปด้วย
ที่อินโดนีเซีย คิดเป็น 13.1%, เกาหลี คิดเป็น 6.7%, และไทย คิดเป็น 10.8% และที่อินโดนีเซีย
ธนาคารเอกชนจำนวน 16 แห่งต้องปิดตัวลง

กองทุนไอเอ็มเอฟมองข้ามเงื่อนไขที่จะต้องทำให้เสร็จก่อน (ดูเชิงอรรถ *2 ประกอบ) และเชื่อ
เพียงแค่ง่าย ๆ ว่า ถ้ากำจัดบริษัทและงานที่ไม่มีประสิทธิภาพที่ได้รับการคุ้มครองจัดตั้งขึ้นมาจาก

กำแพงการค้าแบบอนุรักษ์ทิ้งไปเสีย ก็น่าที่จะมีงานใหม่แบบที่ให้ผลดียิ่งขึ้น และเป็นเชิงผลิต เกิดขึ้นมาใหม่ แต่เรื่องนี้ก็ไม่ใช่เป็นความจริง มันเป็นเพียงแค่อจินตนาการที่ฟุ้งเงื่อนไขเข้าไปว่าเป็น ตลาดสมบูรณ์แบบ การแข่งขันสมบูรณ์แบบ ตามที่เขียนในหนังสือเรียนเท่านั้นเอง

ปัจจัยที่จะสร้างให้เกิดบริษัทและงานใหม่ขึ้นมาด้วยตัวของมันเอง คือ สปีริตของผู้ประกอบกิจการ และการจัดหาเงินทุน อันเป็นสิ่งสำคัญ แต่ว่า ในประเทศที่กำลังพัฒนาส่วนใหญ่มีปัจจัยสองอย่างนี้ ไม่เพียงพอ ฉะนั้นในตรงนี้ ในคอร์สนี้ จึงตัดสินใจที่จะขอบรรยายเกี่ยวกับกิจกรรมการก่อตั้งกิจการ โดยจะเน้นถึงเรื่องธุรกิจเสี่ยงลงทุน (Venture Business) เป็นหลัก และกิจกรรมการสร้างรายได้ (Income Generation) และในส่วนที่เป็นการจัดหาเงินทุนที่จำเป็นต่อการก่อตั้งกิจการ ก็อยากจะขอพูดถึงเรื่องเกี่ยวกับการจัดการด้านการเงินแบบยุติธรรม (Equity Finance) ในภูมิภาค และการกู้ยืมเงินโดยตรงที่ไม่ใช่การกู้ยืมเงินทางอ้อมจากธนาคาร ด้วย

เชิงอรรถ
*1 รายงานการวิจัยจากธนาคารโลก "THE EAST ASIAN MIRACLE : Economic Growth and Public Policy"

*2 นโยบายการเงินแบบรัดเข็มขัด การทำให้เป็นของเอกชน และการเปิดเสรีทางการตลาด (ตลาดการเงิน ตลาดเงินทุน ตลาดการค้า) เป็นหัวข้อสามเสาหลักในข้อตกลงร่วมกันของขั้วต้น ความผิดพลาดล้มเหลวของ "ข้อตกลงร่วมกันของขั้วต้น"

< ปัญหาของการเปิดเสรีทางการค้า >

การที่นำเอาสินค้าของอุตสาหกรรมในประเทศที่ไม่มีความสามารถในการแข่งขัน ไปแข่งขันกับสินค้านำเข้าจากต่างประเทศที่แข็งแกร่งนั้น ราวกับว่าเป็นการไปรับเอาผลที่นำเวทนาทั้งทางสังคมและเศรษฐกิจเข้ามาเท่านั้นเอง

< ปัญหาของนโยบายบีบรัดทางการเงินของไอเอ็มเอฟ >

เมื่อขึ้นดอกเบี้ย การสร้างให้เกิดการจ้างงานใหม่เป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ การที่ส่งเสริมให้เปิดเสรีทางการค้าก่อนที่จะมีการจัดเสริมเครือข่ายความปลอดภัย ได้เป็นเหตุทำให้คนตกงานยิ่งประสบกับความยากจนมากขึ้น

< ปัญหาของการปล่อยการควบคุมเงินทุน >

การไปเรียกร้องให้ประเทศที่กำลังพัฒนาที่ยังไม่มีระบบธนาคารที่มีประสิทธิภาพ เปิดตลาดเงินทุนที่มีความเสี่ยงสูงออกมา เป็นเรื่องที่ไม่ใช่เพียงแค่มายุติธรรม แต่ยังเป็นนโยบายเศรษฐกิจที่ผิดด้วย (ในอีกด้านหนึ่ง ญี่ปุ่น และประเทศในยุโรปบังคับให้เปิดเสรีทางตลาดเงินทุนจนถึงทศวรรษ 1970)

หลังจากที่มีการเปิดเสรีทางตลาดเงินทุน การหลั่งไหลเข้าออกของเงินร้อนที่เกิดขึ้นเป็นประจำ ได้ก่อให้เกิดความสับสนอลหม่าน เหตุการณ์วิกฤตค่าเงินเอเชียตกต่ำในปี 1997 ก็มีสาเหตุมาจากตรงนี้ และจากนโยบายบีบรัดทางการเงินของไอเอ็มเอฟ ยิ่งทำให้เหตุการณ์วิกฤตของไทยกับอินโดนีเซีย เลวร้ายลงไปอีก

*3 หนังสือชื่อ " Globalization and its Discontents " ที่เขียนโดย นายโจเซฟ อี สติกลิตซ์ (Joseph E Stiglitz) ในปี 2002 ได้รับการแปลเป็นภาษาญี่ปุ่นโดยตั้งชื่อเรื่องที่เหมาะสมจริง ๆ ว่า "ธาตุแท้ของโลกาภิวัตน์ที่ทำให้โลกไม่มีความสุข"

ผู้เขียนหนังสือเล่มนี้ เป็นสมาชิกคณะกรรมการแนะนำเศรษฐกิจของอดีตประธานาธิบดีนาถคินตัน ในช่วงปี 1993-96, อดีตรองผู้ว่าการระดับสูงธนาคารโลก ในช่วงปี 1997-2000 เมื่อคิดว่าหนังสือเล่มนี้มีจุดวางตัวเป็นกลางในฝ่ายวิพากษ์วิจารณ์แล้ว ยิ่งน่าจะเป็นที่ยอมรับจากคนหมู่มาก